

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Jessica Knoll

Sora favorită

Traducere din engleză de Ioana Rotaru

*Iubirea dintre surori e puternică.
Ea poate să ucidă.
Mai ales surori.*

TI-GRACE ATKINSON

Prolog. Kelly: Interviu

În prezent

Un bărbat al cărui nume nu îl cunosc își strecoară mâna sub marginea bluzei mele noi și îmi prinde lavaliera de guler. Mă roagă să spun ceva — ca să verifice sunetul — și, într-o secundă de nebunie, mă gândesc să spun adevărul: *Brett e moartă, iar eu am partea mea de vină.*

— Probă de microfon, probă de microfon. Unu, doi, trei.

Nu sunt doar nesinceră. Sunt și lipsită de originalitate. Tipul de la sunet ascultă reluarea.

— Încercați pe cât posibil să vă țineți părul dat pe spate, peste umărul stâng, îmi spune.

Nu m-am mai tuns de luni de zile și asta nu din cauză că durerea mi-ar fi învins vanitatea. De fapt, trag nădejde ca publicul să poată observa cât de bine semăn cu sora mea. Am un păr drăguț. Brett avea un păr minunat.

— Mulțumesc, îi spun, sperând să-i pot reține numele.

Brett ar fi știut. Insista ca toți cei din echipă să-și spună pe nume. De la maestrul de lumini până la gașca în veșnică schimbare a asistenților de producție.

Specialitatea surorii mele era să-i facă pe cei desconsiderați să se simtă apreciați. Ca dovadă ne-am adunat astăzi aici, unii dintre noi fiind gata să înșire minciuni eroice despre ea.

Izolată acustic, mă așez în fața camerei A, cu ținuta îndurerată a unei văduve de război. Încăperea micuță este intimă ca o felicitare de Crăciun — cu șemineul aprins, cu scaune tapițate. Mă aflu pentru prima dată în apartamentul lui Jesse Barnes și constat cu dezamăgire că, deși opulent mobilat, nu e mai mare decât apartamentul meu din Battery Park, care îmi subțiază economiile pe fiecare 15 ale lunii. Jesse Barnes are un reality show de succes, la o prestigioasă televiziune prin cablu, și tot ce poate etala este o suprafață de optzeci și patru de metri pătrați. Orașul New York nu mai are spații imobiliare potrivite pentru povești de succes.

Jesse iese din dormitor și se încruntă la mine.

— Așa e mai bine, spune, referindu-se la ținuta mea.

M-am chinuit la nesfârșit, gândindu-mă ce să port la acest interviu, intrând pe site-urile de vânzări rapide și ajungând în cele din urmă să iau ținute la preț întreg, de la Ann Taylor. Nu de la Loft însă. Când urmează să vorbești la televizor despre sora ta mai mică, moartă la douăzeci și șapte de ani, dai iama în produsele de top.

Am venit la interviu cu un sfert de oră mai devreme (adresa: camera de zi a lui Jesse), simțindu-mă impecabilă în cămașa albă apretată și în pantalonii negri cu talie înaltă. Jesse abia îmi aruncă o privire și își cheamă stilista, cu un suspin care mă desființează, de parcă se aștepta că o voi dezamăgi. Costumația mea de soră mai mare, îndurerată, este refăcută cu ajutorul unei perechi de blugi rupți și lălâi și a unor teniși. Am fost lăsată totuși

să păstrez cămașa albă, *pentru contrast*, dar m-au pus să-i suflec mânecile și să o leg în talie. *Ăsta este un interviu intim, la gura focului, nu un interviu cu Diane Sawyer într-un studio de televiziune*, îi spune Jesse stilistei, de parcă eu nici n-aș fi fost de față. Deși observase, nu a comentat eticheta cu prețul, încă agățată cu un mic ac de siguranță de marginea interioară a pantalonilor mei negri proaspăt respinși. Diane Sawyer chiar a vrut să-mi ia un interviu într-un studio de televiziune, pentru o jumătate de milion de dolari, dar am preferat-o pe Jesse în locul ei, cu toate că sunt o mamă singură și port haine pe care voi încerca să le returnez mâine.

Jesse Barnes se așază în fața mea și face un lucru deconcertant. Îmi zâmbește. Toată dimineața a oscilat între a mă lua deoparte și a mă ignora, lucru destul de greu de făcut în spații atât de mici. Jesse Barnes știe ce s-a întâmplat cu adevărat și de aceea îmi oferă una caldă, una rece. Are nevoie de mine, asta e sigur, deci te-ai aștepta să-mi zâmbească mai mult. Problema e că și eu am nevoie de ea.

— Te simți în largul tău? întrebă ea, pe un ton aproape nervos.

În jurul nostru, saci galbeni cu nisip proptesc stativele reflectoarelor, ale căror becuri sunt prea puternice ca să te poți uita spre ele. *Parcă ne pregătim pentru un dezastru natural*, mi-a trecut imediat prin cap când le-am văzut, nu cu mult timp în urmă.

— Da, sigur, spun eu cu siguranța pe care am învățat s-o afixez de când sunt mamă.

Care este numele tatălui meu? Nu știu. *Și dacă un bărbat intră în școala mea cu o armă în mână?* Așa ceva n-o să se întâmple.

— Hai să terminăm repede, de dragul amândurora, spune Jesse, ridicându-și telefonul în dreptul feței, ca să vadă întrebările pentru interviu, o porție de dat la gioale.

Jesse se îmbracă precum Audrey Hepburn în variantă gotic-lesbiană, mi-a spus cândva Brett, înainte să fac cunoștință cu Jesse, iar apoi a repetat poanta în fața ei, de parcă voia să-mi demonstreze că, spre deosebire de alte femei, Jesse era și prietena ei, nu doar șefa. Înainte de moartea lui Brett, eu și Jesse eram pe cale să devenim prietene, glumele pe care le schimbam doar între noi provocându-i surorii mele un sentiment de nesiguranță care însă nu s-a manifestat, de vreme ce devenise celebră. Teama că am putea regresa la rolurile din copilărie — eu copilul ideal, Brett oaia neagră — era un foc mocnit care nu putea fi stins definitiv. *Măcar tu n-ai avut o copilărie de rahat*, îmi spunea ea, ori de câte ori mi se întâmpla ceva rău, de parcă nu aveam și eu dreptul să mă plâng când trebuia să mi se facă o obturație de canal, numai fiindcă fusesem odrasla preferată a mamei. Ceea ce nu a înțeles Brett era că mama mă prefera pe mine pentru că putea să-și exercite controlul asupra mea, și asta compensează, cred, copilăria ei de rahat. Eu am fost fiica „da, mama” și, apropo, pentru asta nu am primit dragoste. Am primit în schimb ștacheta de la limbo dance¹ lăsată atât de jos, că nu-mi mai rămânea decât să-mi rup coloana vertebrală ca să trec pe sub ea. Și atunci am cedat nervos.

— Totul e în ordine, Jesse, spune Lisa, producătorul emisiunii și singura persoană din cameră care nu fusese fascinată de Brett pe vremea când încă mai era în viață.

¹ Concurs de dans originar din Trinidad, în care participanții trebuie să treacă, lăsându-se pe spate, pe sub o ștachetă, fără s-o atingă. (N.r.)

Mă rog, în afară de mine. Să nu mă înțelegeți greșit, îmi iubeam sora, dar, în același timp, o priveam și cu un ochi critic.

Ultimele pregătiri: un strop de gel pe buze, un spray fixativ pe păr, de la stilistul de platou, zâmbetul de control, fără resturi de mic dejun pe dinți. Spațiul se golește, rămân doar actorii principali. Circumstanțele nu sunt dintre cele mai fericite, dar cu un an în urmă nici nu puteam visa că postul Salutē va face reclamă pe autobuzele MTA pentru *Interviu special Kelly Courtney*.

Jesse începe.

— Kelly, vreau să îți mulțumesc foarte mult pentru că ai fost de acord să-ți spui povestea în fața comunității Salutē.

Jesse vorbește pe un ton amabil, dar privirea ei e dură și întunecată.

— Mai întâi vreau să-ți spun cât de rău îmi pare pentru pierderea pe care ai suferit-o. Vorbesc în numele întregii familii Salutē când îți spun că suntem cu toții îndoliați.

Face o pauză suficient de lungă cât să îi pot mulțumi.

— După cum poți bănuși, acest doliu adună o furtună de emoții: mâhnire, șoc, confuzie, *furie*.

Un strop din saliva lui Jesse aterizează sub ochiul meu. O șterg și îmi dau seama că arată de parcă îmi șterg o lacrimă. Jesse conchide:

— Cum reușești să rezisti?

— Mă țin tare.

Parcă mă văd prinzându-mă cu degetele de marginea unui acoperiș imaginar, în timp ce norii desenați naiv mă separă de ciudații de pe stradă: *Chiar o să fac asta?* Ceva ce i-a trecut probabil prin cap lui Stephanie. De câte ori?

— Am observat că porți inelul surorii tale, spuse Jesse. Poți să le spui și telespectatorilor noștri de ce?

Mâna mea dreaptă se așază peste inelul de aur de pe cealaltă mână, de parcă Jesse ar fi amenințat că mi-l ia.

— Doamnele și-au comandat astfel de inele după primul sezon al emisiunii, explic eu, trecând cu degetul mare peste literele gravate în metal.

La fel ca toate lucrurile lui Brett, mai puțin pantofii, și inelul îmi este larg. În zilele friguroase trebuie să-l port pe degetul mare.

— Are inscripționat pe el SS, de la Surori Solidare.

— Ce înseamnă Surori Solidare?

Înseamnă că procesul letal de distribuție a rolurilor, la care le-ai supus în fiecare an, nu a reușit să le îngenuncheze. Se știa că producția se juca după cum voia cu femeile din distribuție, în perioada dintre sezoane. Aducea unele noi, mai tinere, mai istețe, mai bogate, le filma și trimitea filmul mai sus, pentru evaluare. Potențiale „viitoare participante”, sub pretextul că distribuția trebuie continuu îmbogățită. Mereu aveau grijă ca participantele mai vechi să audă despre asta și să știe că *nimeni* nu era de neînlocuit. Dacă voiau să revină în noul sezon, veteranele trebuiau să facă bine și să joace după cum li se cânta. Și ele erau gata să facă orice. Niciuna nu a părăsit vreodată show-ul din proprie inițiativă, în ciuda afirmațiilor din presă făcute de cei de la *Diggers*. Fie erai dată afară, fie mureai și, sincer, era mai bine dacă mureai. Din clipa în care erai dată afară, erai oricum terminată.

Era un titlu de glorie pentru Jen Greenberg, Stephanie Simmons și sora mea să fie personajele originale din *Goal Diggers*², care reușiseră să supraviețuiască tuturor bătăliilor dintre sezoane. Își comandaseră acele inele

² *Goal Diggers* („Căutătorii de țeluri”), joc de cuvinte care trimite la *Gold Diggers* („Căutătorii de aur” sau „Vânătoare de averi”). (N.t.)

pentru a se felicita reciproc și, să fim sinceri, pentru a-și dovedi autoritatea asupra unor novice ca mine.

— Inelele sunt promisiunea pe care ne-am făcut-o, ca femei, de a ne ajuta una pe alta la nevoie, am spus.

— Ca femei, *trebuie* să ne facem astfel de promisiuni una alteia, mai ales când lumea este gândită să ne țină în loc, spune Jesse, cu tăria celei care chiar crede ce spune. Și îți mărturisesc sincer, Kelly, că, după tot ce s-a întâmplat cu Brett, cei mai mulți dintre noi ar fi înțeles dacă te-ai fi retras, dacă ți-ai fi vândut partea ta de afacere și ai fi dat-o pe mâna altcuiva. În schimb, ai preluat complet controlul creativ, ai dublat profitul, toate acestea în timp ce ai crescut una dintre cele mai înțelepte, iubitoare și întreprinzătoare adolescente pe care le cunosc. Nu stai degeaba. Prosperi.

Faptul că a adus-o pe fiica mea în discuție îmi face inima să bubuie. *N-o băga în chestia asta*, gândesc eu, destul de nelolial, dat fiind că eu eram cea care o băgase în *chestia asta* din start.

— Kelly, continuă Jesse, postul a trebuit să suporte o mulțime de critici când am anunțat că vom merge mai departe cu lansarea sezonului patru și, mai mult decât atât, că vom arăta filmarea necenzurată din acea zi. Dar, pentru că show-ul nostru este dedicat emancipării și progresului femeilor, am simțit că este de datoria noastră să spunem adevărul gol-goluț în legătură cu violența domestică. Sunt prietena ta și știi că ai fost de acord cu gestul lui Saluté. Poți să spui câteva cuvinte despre asta?

Deși știu că nu suntem și nu vom fi niciodată „prietene”, cuvintele ei îmi dau fiori pe șira spinării. Să te afli pe orbita lui Jesse e un lucru de-a dreptul extraordinar. Îmi pare rău că s-au întâmplat toate acestea — firește, nu

Jessica Knoll

sunt un monstru —, dar nici nu ar trebui să mă simt vinovată. Tot ce a spus adineaori Jesse despre mine este adevărat. Am revitalizat compania. Am dublat profitul. Am crescut o fată extraordinară. Am dreptul să mă aflu aici, poate chiar mai mult decât a avut vreodată Brett.

— Jesse, uite ce cred eu: dacă ceea ce i s-a întâmplat surorii mele mi s-ar fi întâmplat mie, nu mi-aș fi dorit ca adevărul să fie *cenzurat* — cuvântul e însoțit de o ușoară aprobare din cap a lui Jesse — numai pentru că le dă un sentiment neplăcut celor din jur, am spus. Violența domestică trebuie să ne dea un sentiment neplăcut. Trebuie să ne traumatizeze. Este singurul mod prin care putem fi vreodată motivate să facem ceva împotriva ei.

Vocea mi-a urcat cu un ton și Jesse se apleacă ușor și îmi ia mâna într-a ei. Gestul său provoacă un sunet scurt, ca și cum tocmai am fi bătut cuba.

— Ce-ar fi s-o luăm de la început, bine? sugerează ea, în timp ce-i simt prin degete pulsul rapid.

Nu este nervoasă, îmi dau seama. Este surescitată.

Mama mi-a spus întotdeauna să îmi câștig singură banii, astfel încât niciun bărbat să nu-mi spună ce să fac. (De parcă tata i-ar fi spus *ei* vreodată ce să facă.) Și iată-mă aici, făcând toate astea sau măcar străduindu-mă, primind ordine de la această femeie care n-ar ezita să mă lovească mai rău decât orice bărbat dacă n-aș face ce-mi zice. Nu sunt independentă. Nu am opinii personale. Și ce pot face altceva decât să spun versiunea noastră despre cum a început povestea?

Partea I

Pre-producția * mai 2017

1. Brett

Candidata numărul patru pentru rolul de instructor de yoga are părul blond, tuns punk, și un bronz demn de un antrenor de bodybuilding. Numele ei este Maureen, a fost casnică și și-a petrecut ultimii șapte ani lucrând la un documentar despre exodul tribului Anlo-Ewe din Notsé către colțul de sud-est al Republicii Ghana. Dacă ar fi fost după mine, aș fi zis să ne oprim din căutat.

— Mulțumim că ați bătut tot drumul până aici, sus, ca să ne vedeți, spune Kelly cu un zâmbet plăcut, care dă de înțeles că nu mai vrea s-o vadă vreodată la față pe Maureen.

Știu că s-a hotărât să o respingă din clipa în care și-a scos haina, etalându-și bustiera roz și burtica postnatală. Kelly nu a avut burtică după ce a născut, astfel încât e de părere că aceasta nu este o consecință biologică firească, ci o opțiune. O opțiune greșită.

În cea mai mare parte a interviului am tăcut, ca să-i fac pe plac lui Kelly, dar Maureen se întoarce spre mine, frământându-și mâinile, sfioasă.

— Cu riscul de a părea o pupincuristă dezgustătoare, nu pot pleca de aici fără să vă spun cât de norocoasă e

generația acestor tinere să aibă oameni ca dumneavoastră pe micul ecran. Poate m-aș fi putut regăsi pe mine însămi mai curând, dacă aș fi avut pe cineva ca dumneavoastră care să-mi arate cât de minunată e viața când îți accepți eul tău adevărat. I-ar fi scutit pe copiii mei de atâtea probleme de căcat.

Se plesnește cu mâna peste gură.

— Rahat!

Face ochii mari.

— Rahat!

Acum se holbează de-a binelea.

— De ce nu mă pot opri? Îmi pare atât de rău!

Arunc o privire spre nepoata mea de doisprezece ani, care stă într-un colț și butonează la mobil, fără să audă nimic. N-ar fi trebuit să fie astăzi aici, dar câinele bonei ei mâncase un strugure. Aparent toxic. Mă întorc spre Maureen.

— Cum îndrăznești?

Tăcerea se întinde, neplăcut. Abia când devine insuportabilă, îi arunc un rânjet și repet:

— Cum *dracu'* îndrăznești?

— Ah, ați glumit!

Maureen se apleacă ușurată, punându-și mâinile pe genunchi.

Expiră printre dinți: jumate fluierat, jumate răs.

— *Ușor*, bombăne sora mea, amintindu-mi de mama doar cu cele două silabe groaznice.

Mama noastră putea reduce la tăcere și alarma unei mașini care urla toată noaptea, doar cu o mișcare lentă a capului.

— Apropo, fiica dumneavoastră este uimitoare, atacă Maureen, de astă dată către soră-mea, care stă cu buzele

strânse, dar e fix cel mai rău lucru pe care îl poate spune în acel moment despre fiica ei.

Uimitoare. Șocantă. Exotică. Acel chip. Acel păr. Toate astea fac să-i zvâcnească lui Kelly o venă de la gât. *Fiica mea nu este vreun fruct tropical misterios*, le trânteste ea uneori străinilor bine intenționați. Este o fată de *doisprezece ani. Spuneți că e drăguță, și-atât.*

Maureen observă expresia de pe fața lui Kelly și râde nervos, întorcându-se încă o dată spre mine, pentru ajutor.

— Trebuie să știți că la biblioteca de cartier s-a deschis o listă de așteptare pentru cartea dumneavoastră. Sunt doar două persoane înaintea mea. Și nici măcar nu *ați scris-o* încă.

Îi întind platoul cu gogoși artizanale Grindstone. *Ce-au alea de la Dunkin'?* voiam să știu. Dar Kelly auzise de gogoșile de marcă de pe *Grub Street* și insistase să ne oprim pe drum în Sag Harbor.

— Pentru asta o primești pe cea cu bacon și sirop de arțar, îi spun eu, făcându-i cu ochiul.

Maureen se înroșește ca o fetișcană care, în ciuda tuturor fanteziilor ei, se mărită cu bărbatul care îi e și cel mai bun prieten.

— Vin multe din astea pe la voi? mă întrebă reporterița de la revista *New York Magazine* după ce Maureen a plecat.

Erin, așa cred că o chema pe ziaristă.

— Vreau să spun, femeii din astea, care susțin că și-au recunoscut public homosexualitatea datorită vouă?

— Tot timpul.

— De ce crezi că se întâmplă asta?